

Sygn. akt I KK 6/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kuras

w sprawie **K. B.**

skazanego z art. 216 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 8 marca 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w D.

z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt II K (...),

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie;**
- 2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w D. , wyrokiem zaocznym z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. II KK (...), uznał K. B. za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2014 r., w D., znieważył słowami wulgarnymi lekarza Izby Przyjęć Szpitala Powiatowego w D. S. M. i za to na podstawie art. 216 § 1 k.k. skazał go na karę trzech miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Wyrok zaoczny uprawomocnił się w dniu 27 stycznia 2015 r.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w D. zarządził skazanemu wykonanie orzeczonej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 216 § 1 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności, która to kara nie jest przewidziana w jego sankcji.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację uznać należało za oczywiście zasadną, a to umożliwiałoby uwzględnienie jej w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 216 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Jak trafnie wskazuje skarżący, zgodnie z dyspozycją wymienionego przepisu, stanowiącego podstawę prawną skazania i wymiaru kary, sprawca znieważenia może podlegać grzywnie albo karze ograniczenia wolności. Ustawodawca nie przewidział w tym wypadku możliwości wymierzenia kary pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu taką karę Sąd pierwszej instancji z oczywistych względów dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenia prawa materialnego.

W realiach niniejszej sprawy stwierdzenie powyższego uchybienia musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania, a to ze względu na przedawnienie karalności czynu zarzucanego oskarżonemu.

Czyn ten został popełniony w 14 lipca 2014 r. i od tego dnia – jak trafnie wskazuje Prokurator Generalny – liczyć należy sześcioletni termin przedawnienia, określony w art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k. Ma rację skarżący, że niczego w

tym zakresie nie zmienia fakt objęcia ściganiem zarzucanego oskarżonemu przestępstwa przez prokuratora.

Bez wpływu na zaktualizowanie się w sprawie oskarżonego negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. pozostają szczególne rozwiązania prawne wprowadzone w związku z wystąpieniem zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii COVID-19. Wobec tego, że określony zgodnie z treścią przepisów art. 101 § 2 i art. 102 k.k. okres karalności czynu zarzucanego oskarżonemu upływał z dnia 14 lipca 2020 r., do przedawnienia karalności tego przestępstwa doszło jeszcze przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 1023) nowelizującej przepisy ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1842). Przewidziane w przepisie art. 15zzr¹ znowelizowanej ustawy zawieszenie biegu przedawnienia w okresie zagrożenia epidemicznego – liczonego od dnia 14 marca 2020 r. i w okresie stanu epidemii – liczonego od dnia 20 marca 2020 r. nie dotyczyło tych przestępstw, których karalność ustała przed wejściem wprowadzonych zmian w życie – tj. przed dniem 22 maja 2021 r. Sytuacja taka zachodziła w sprawie oskarżonego – i to nawet przy przyjęciu za skarżącym, że na podstawie przepisu art. 15zzr wymienionej wyżej ustawy z dnia 2 marca 2020 r., uchylonego na mocy art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 875) przedawnienie nie biegło w okresie od dnia 31 marca 2020 r. do dnia 16 maja 2020 r. wydłużając jego termin o 46 dni, a więc do dnia 29 sierpnia 2020 r.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku. O kosztach procesu rozstrzygnięto po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k.